

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Jan Majchrowski (sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. K. L.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 13 stycznia 2021 roku

w przedmiocie rozpatrzenia potrzeby wznowienia z urzędu postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 30 stycznia 2020 roku (sygn. akt II DSI 84/19),

postanowił

1. na podstawie art. 545 § 1 kpk w zw. z art. 430 § 1 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze dokument elektroniczny wniesiony przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. K. L. w przedmiocie zainicjowania wznowienia z urzędu postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 30 stycznia 2020 roku (sygn. akt II DSI 84/19) pozostawić bez rozpoznania;

2. na podstawie art. 638 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 30 stycznia 2020 roku (sygn. akt II DSI 84/19), zmieniono orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 lipca 2019 roku, sygn. akt PK I DS (...) w ten sposób, że: wymierzono prokuratorowi K. L. karę nagany; w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymano w mocy; koszty postępowania przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

Dokumentem elektronicznym, złożonym za pośrednictwem platformy EPUAP w dniu 29 kwietnia 2020 roku, prokurator K. L. skierował „WNIOSEK o wznowienie z urzędu postępowania prowadzonego przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego”. W dokumencie tym wskazał na potrzebę wznowienia w oparciu o art. 542 § 1 kpk w zw. w art. 439 § 1 pkt 2 kpk postępowania prowadzonego przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego w sprawie II DSI 84/19. Potrzebę tego wznowienia wywodził z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 roku, jak również z orzeczenia TSUE z dnia 8 kwietnia 2020 roku w sprawie C-791/19.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotowy dokument złożony przez prokuratora K. L., za pośrednictwem platformy EPUAP, zawierający wniosek o zainicjowanie wznowienia postępowania z urzędu, należało pozostawić bez rozpoznania. Podkreślić należy, że wznowienie postępowania w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów na mocy art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, następuje w oparciu o stosowane odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, ze wszelkimi warunkami zawartymi w tej ustawie. Wymogiem takim po stronie prokuratora K. L. było w tym przypadku złożenie pisma procesowego, zgodnego z wymogami wskazanymi w art. 119 § 1 kpk. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 roku (sygn. akt I KZP 39/08, Lex nr 486176) wskazano, że: *„Podsumowując powyższe rozważania, należy wyrazić pogląd, że nie wywołuje skutku procesowego w postaci wniesienia środka odwoławczego oświadczenie procesowe strony przesłane w formie dokumentu elektronicznego, zgodnie z*

wymogami ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz.U. Nr 130, poz. 1450 ze zm.), albowiem zarówno w procedurze wykroczeniowej, jak i w procedurze karnej taka forma czynności procesowej nie jest przewidziana. Z treści art. 105 § 1 k.p.s.w. i art. 116 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.s.w. wynika, że apelację składa się wyłącznie na piśmie, zaś tylko do pism procesowych ma zastosowanie art. 120 § 1 k.p.k. Jeżeli więc strona złożyła apelację w formie dokumentu elektronicznego, to brak jest podstaw do wezwania w trybie tego przepisu do uzupełnienia braku formy pisemnej. Inna forma zaskarżenia wyroku zastosowana przez stronę nie może zostać uznana za wniesienie apelacji (por. T. Grzegorzczuk: *Komentarz do K.P.K.*, Warszawa 2008, s. 905; W. Grzeszczyk: *Komentarz do K.P.K.*, Warszawa 2008, s. 437; S. Zabłocki w: R. A. Stefański red., S. Zabłocki: *Komentarz do K.P.K.*, wyd. II, t. III, Warszawa 2004, s. 42).” Analogicznie, nie wywołuje skutków procesowych dokument złożony za pośrednictwem platformy EPUAP, który miałby inicjować postępowanie wznowieniowe z urzędu, a taki charakter miało właśnie oświadczenie procesowe prokuratora K. L. złożone w formie elektronicznej. Takowy wniosek o podjęcie przez sąd działań z urzędu winien być złożony na piśmie, bowiem z natury rzeczy nie może on zostać złożony do protokołu. W doktrynie wskazuje się, że: „Jednak gdyby strona złożyła wniosek o wznowienie postępowania, wskazując na okoliczności wymienione w art. 439 § 1, to zgodnie z zasadą umiarkowanego formalizmu wyrażoną w art. 118 § 1 taki wniosek należy potraktować jako impuls do zbadania podstawy wznowienia z urzędu. Należy wówczas zastosować art. 9 § 2, który umożliwia stronom wystąpienie z wnioskiem o dokonanie czynności z urzędu.” (D. Świecki, *Komentarz aktualizowany do art. 542 Kodeksu postępowania karnego*, pkt 10 [w:] D. Świecki (red.), B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el., 2020). Treść dokumentu elektronicznego wniesiona przez prokuratora K. L., stanowiła więc w istocie wniosek o podjęcie przez Sąd Najwyższy czynności z urzędu, a więc była niejako inicjatywą do takowego działania. Nie zmienia to jednak tego, że obowiązkiem strony było dochowanie wymogów pisma procesowego wskazanych w art. 119 § 1 kpk, aby mogło ono wywołać jakiegokolwiek skutki procesowe i takie postępowanie w ogóle zainicjować. Wymogi formalne pisma procesowego niewątpliwie dotyczą

także wniosku w trybie art. 9 § 2 kpk. Stąd dokument elektroniczny złożony przez prokuratora K. L. nie mógł stanowić podstawy działania Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie z urzędu, bowiem nie było to pismo procesowe spełniające wymogi Kodeksu postępowania karnego, a tylko wtedy mógł on być procesowo skuteczny.

Zgodnie z art. 430 § 1 kpk, mającym w tym przypadku odpowiednie zastosowanie, przyjęte pismo inicjujące postępowanie wznowieniowe, które należy traktować analogicznie do wskazanego w tym przepisie środka odwoławczego, należy pozostawić bez rozpoznania, jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w art. 429 § 1 kpk, a więc między innymi, gdy jest ono niedopuszczane z mocy ustawy. W realiach niniejszej sprawy, dokument elektroniczny nie wywołał żadnych skutków procesowych, nadto brak było jakichkolwiek podstaw do wzywania strony do uzupełnienia braków formalnych. Stąd niedopuszczalnym było badanie kwestii potrzeby wznowienia postępowania w niniejszej sprawie, skoro brak było skutecznego pisma procesowego wszczynającego to postępowanie, zaś przedmiotowy dokument elektroniczny był w tej mierze bezskuteczny.

Mając na uwadze powyższe, dokument inicjujący postępowanie wznowieniowe z urzędu, należało pozostawić bez rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono w trybie art. 638 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, obciążając nimi Skarb Państwa.